

ЯВИЩЕ МІЖМОВНОЇ ОМОНІМІЇ

У нашій роботі ми розглядаємо явища міжмовної омонімії у російській та англійській мовах. Усім відомо, що омонімія – це відношення схожих за формою, але різних, не пов'язаних між собою за значенням слів.

Під міжмовною же омонімією ми розуміємо зовнішньо схожі паралельні опозиції двох або більше мов, які порівнюються синхронічно, тобто мінімум чотирьохчленну структуру, коли схожість омонімів спостерігається у різних мовах. Наприклад, чотирьохчленна структура міжмовних омонімів, де жодне значення російських омонімів не збігається з англійськими:

<p>□ I пат, -а, м, суц: в шахматах: положение, при котором один из игроков не может сделать хода, не подставив под удар своего короля: <i>патовая ситуация</i> - stalemate.</p>	<p>□ I pat [pæt], n: шутливое прозвище ирландца.</p>
<p>□ II пат, -а, м, суц: сорт фруктовой пастилы: <i>апельсиновый пат</i> - paste.</p>	<p>□ II pat [pæt], n: 1. похлопывание, хлопанье, шлёпанье: <i>to give smb. a pat on the back</i>; 2. хлопок, шлепок (звук): <i>to hear a pat</i>; 3. кусок, кружочек, квадратик (форма, в виде которой подаётся порция чего-л.): <i>a pat of butter</i>.</p>

Частіше все ж таки зустрічаються міжмовні омоніми, в яких значення частково збігаються, як у наступній чотирьохчленній структурі:

<p>I приз, -а, м, суц: награда победителю в состязании: <i>получить первый приз</i>.</p>	<p>I prize [praiz], n: 1. = приз I; 2*. выигрыш, находка, неожиданное счастье: <i>the prizes of life</i>; 3*. труднодостижимая цель, предмет вожелений: <i>to struggle to win the same prize</i>.</p>
<p>II приз, -а, м, суц: в международном праве: корабль или иное имущество, захваченное в морской войне и переходящая, согласно международному праву, в собственность захватившего: <i>стать</i></p>	<p>II prize [praiz], n: = приз II.</p>

Отже, поняття міжмовних омонімів є досить новим і цікавим явищем, яке не може не зацікавити і не привернути увагу лінгвістичних досліджень.

Бульдяк Я.
НТУ «ХП»

ЕВОЛЮЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Українська мова – це головне, чим наша нація може пишатися століттями, вона передається з покоління в покоління, набуваючи все нових яскравих відтінків. Усі знають, що з часів появи слов'янських народів існувала єдина старослов'янська мова, з деякими відмінностями залежно від території проживання певного народу. Як написано в історичній літературі, українська діалектність почала з'являтися у вигляді текстів юридично-ділових документів того часу. Звичайно, там було багато запозичено з російської мови, але були й елементи польської, чеської і навіть німецької мов. І все ж таки, ця незвична сукупність змогла перерости в індивідуальну мовну колицю нашого народу.

З давніх літописів ми можемо пересвідчитись у тому, що незважаючи на всі лихоліття, які спіткали український народ, люди змогли зародити та вивести у світ рідну мову. Ще з тих часів було зрозуміло, що це не просто чийсь етнічний діалект, а що це мова з власним стилем та традиціями.

Історично склалося так, що український народ завжди зазнавав якихось утисків, а разом і з ним утисків зазнавала і наша мова. Вже після розпаду Київської Русі на території сучасної України аж до кінця XIX століття велись політичні чвари. В цей час люди, забуваючи про скрутні часи, намагалися дати життя єдиному, що в них не можна було відібрати – дати життя рідній, милозвучній колиці нашого народу – мові. З року в рік вона ставала все більш співучою.

Відомо, цю троху невпевнену в собі мовну «молодичку» довів до досконалості у своїх творах кобзар Т. Шевченко, а потім почали її поширювати відомі письменники Марко Вовчок, Л. Глібов, І. Нечуй-Левицький та інші.

Вивчаючи курс української історії, було дуже тяжко читати про те, що так гнобливо ставилися до нашого народу, наших традицій. Під час існування козаччини культура розвивалась як могла, на той час почали з'являтися нові літературні стилі, що дало поштовх для того, щоб квітуча мова дала про себе знати в різних видах. Тому цей етап я вважаю важливим у розвитку багатоплановості мови українців, кожен письменник був новатором у чомусь. Навіть взяти до уваги народну мудрість: скільки можна почерпнути нового з творів, написаних народом.